

ίποσζέθησαν τη νίκη έναντιόν των Ρουτούλων) και μ' αγαπήση, θα κάνω δυστυχισμένο το Νίσο. "Αν πάλι αγαπήση το Νίσο, τότε εγώ θα τον μισώ... Μά αυτό θα ήταν βελήρω, γιατί όφειλο να πάντα στο Νίσο... Μ' αγαπούσε και με περιουήθηκε σαν μητέρα και, αζαριουήθοντας το παράδειγμά του, έγινε γενναίος... Την άρετή μου σ' αΐτών την όφειλο και πολλές φορές μου έσωσε τη ζωή στις μάχες. Πρέπει λοιπόν ή Καμίλλα να εξαφανισθ... Μά δεν θα μπορούσώ να τη χτυπήσω κατά πρόσωπο, γιατί αν αντίκριζα τα μάτια της, το σπαθί μου θα έπεσε απ' τα χέρια μου.

Το βράδυ της ημέρας εκείνης πού τελείωσε ή άνακωχή, ό Νίσοσ ειπε στον Εδνράλη :

— Φίλε, αν δεν σου μίλησα τρείς ημέρες, το έκανα γιατί μελετοίσα ένα μεγάλο σχέδιο. Ξέρω το μέρος απ' όπου μπορεί να μητ κανείς χωρίς να τον ίδουη οι σκοπιοί, στο στρατόπεδο των Ρουτούλων. "Ελα μαζί μου και θα σφάζουμε πολλούς απ' αυτούς, ενώ θα κοιμούνται... "Ελα και άς όρακοθούμε, ότι μεταζών των έχθρών πού θα μάς παραδόσουν οι θεοί δεν θα αρεσθούμε κανενός.

— "Αδελφέ, απάντησε ό Εδνράλης, σου το όρκίζομαι . . . . .

Εκείνη τη νύχτα, μία νύχτα άφύπνια, ή Καμίλλα κοιμόταν βαθεία σε μία γωνιά της σπηλιάς της.

Ένας μικρός ληξας έρχοιζε τις γλωμές του στην περιφεράλεια της και το θόρακά της, πού ήταν χροματισμένα σ' ένα στύλο, μά άφηνε στη σιά το πρόσωπο της νέας.

Ό Νίσοσ, καταζώκωνας, απ' το αίμα (γιατί είχε σφάζει προηγούμενος, σιωπηλά, πολλούς Ρουτούλους), μπήκε σιωπευτικάτωντας μέσα στη σπηλιά.

Κύτταζε μέσα στη σιά το ζωοτιμένο κορμί της νέας και άκου καθόσως από την κίνηση της άνασπής της το μέρος όπου έπερε να χτυπήσει, έχωσε το έγγχειριό του μέσα στην καρδιά της νέας, γυφίζοντας άλλο το πρόσωπο του.

Εκείνη τη στιγμή ό Εδνράλης παρουσιάζοιζε στην είσοδο της σπηλιάς.

— Τελείωσε! του φηβήσε ό Νίσοσ. Και οι δύο νέοι άγκαλιασθιραν και φίληθιζαν κλαίγοντας...

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ
ΤΟ ΓΟΝΑΤΙΣΜΑ

Το γονάτισμα από τους αρχαιώτατους χρόνους έθεωρετο ως μία έμπρακτος ένδειξις λατρείας και σεβασμού προς τα Θεία. Με το γονάτισμα, ό πιστός έδειχνε όλη την ταπεινότητά του μπρος στο Θεό. Στα πρώτα χροισπανικά χρόνια, από την γιορτή του Πάσχα ως την Πεντηκοστή, άπαγορεύονταν το γονάτισμα. Οι πιστοί άπορηζονταν όδωθη, εις άνάμνηση της Άναστάσεως του Κυρίου.

Κατά τον 8ον αιώνα μερικοί αρετιζοί ύπεστήριζαν ότι το γονάτισμα δεν δείχνει ταπεινότητα, άλλα ύποκρισία κ' ότι οι πιστοί δεν πρέπει να γονατίζουν προσεγγόμενοι.

Ό Βασιόνος άναφέρει, ότι πολλοί όσιοι και μεγαλομάρτυρες γονάτιζαν και προσεγγονταν τόσο συχνά, ώστε είχαν φθειρεί το μέρος του πατώματος όπου άκοιμούνταν τα γόνάτια τους!

Ό Άγιος Έφρόνιμος πάλιν άναφέρει ότι τα γόνάτια του Άγιου Ιαζώβου είχαν γίνει από το πολύ γονάτισμα σκληρά σαν της καμήλας!...

Στη Γαλλία, κατά την εποχή της άπολύτου μοναρχίας, οι βασιλείς άνάγκαζαν τους ύπάρχους τον να τους μιλούν... γονατιστοί. Οι βουλευταί επίσης, όταν μιλούσαν στους βασιλείς της Γαλλίας, γονάτιζαν μετρώς τους.

Μερικοί επίσης άσκηταί είχαν πληγιάσει τα γόνάτια τους απ' το πολύ γονάτισμα τόσο, πού φρανόντουσαν τα κόκαλά τους!...

Το γονάτισμα, ή ένδειξις αυτή ταπεινότητος και εύλαβείας, δεν άφηνε να γίνη κοινή και να εισαχθί εις αυτά τα σχολεία κηρύς και μάλιστα τα Έλληνικά.

Τόν παλιό καιρό, οι άτακτούντες μαθηταί έμεναν επί ώρες γονατιστοί πάνω σε μπερά άκαλίαια!...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ
ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

"Όταν τα χελιδόνια πετούν χαμηλά και μόλις άγγίζον με τα φτερά τους τη γή ή το νερό ή βυθίζον συνεχώς μέσα σ' αυτό το ράμος των, αυτό εινε σημείο επικειμένης βροχής. "Επίσης όταν ό καιρός εινε ύγρός και προμηνύεται βροχή, έχει παρατηρηθί ότι ή χορδή των βιολιών και των άλλων μουσικων όργάνων δεν βγάζουν πλήρεις τους τόνους της κλίμακος.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΣΠΑΝΙΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ό περιηγητής και ή Παριζιάνας, Μιά έξυπνη απάντησις. Ό θρησκολήπτες Πρωδουπευργς. "Όταν ό Θεός... κάνει το κέφι του! "Τά μοιραία. "Ό δούς ντε Μπερρι και ό Δολοφόνος του. "Ό χειρότερο σφάλμα ένός λωποδύτου. "Ό ανερχόμενος και ό κατερχόμενος. "Ό θάνατος του Ντεσσις, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μερικές κοιμηφόμενες Παριζιάνας, φτιασισόμενες με μεγάλη τέχνη, ερώτησαν κάποτε έναν Άγγλο περιηγητή τί ιδέα έχει για τις Γαλλίδες.

— Δεν μπορώ να σάς πώ τίποτε δυστυχώς, απάντησεν ό περιηγητής, γιατί δεν έσοπούδασα... Ξωγραφική!...

Ό προδιεπουργς Μαζαρίνος ήταν θρησκολήπτος σε ύπερβολικό βαθμό. Κάποτε θέλωσ να κινή παρατηρήσεις στον βασιλέα για τη ζωή πού περνούσε με τις διάφορες είνουσιμένες του. "Ό βασιλεύς όμως θήμωσε και τον έξόρισε σ' έναν πύργο του, εύρισζόμενον στην Βρετανία.

Στην έξορία ό Μαζαρίνος κατελήφθη άκόμα πιο πολύ από το πάθος της θρησκολήπτίας. Κάθε τί πού γινόταν κατά τήχη, το θεωρούσε ως έργο του Θεού. Κάποτε έπιασε πιαζατά ό λόγος του κ' οι άνθρωποι του τρέξαν για να τη σβώσουν. "Ό δούς όμως τους έμπούσισε με άγανάκτηση.

— Πώς τολμάτε, τους εφρόναζε, να έμπούσετε το Θεό να κάνει το κέφι του;!

Ό δούς ντε Μπερρι ήταν πολύ λαοφιλής, λόγω της μεγάλης καλοσύνης του. Μολαταύτα στα 1820 έδολογομήθη από τον Λουβέλ. Την προηγούμενη της δολοφονίας του, λίγο έλειπε να σωσθή αυτός ό ίδιος τον Λουβέλ.

Ό Λουβέλ παρακολούθωσε ημέρες τον δούκα, καραδοκώντας να βοή την κατάλληλη ευκαιρία για να τον δολοφονήσει. Στις 12 Φεβρουαρίου (ή δολοφονία έγινε στις 13), ό δούς ντε Μπερρι κυνηγούσε μαζί με την Αιλή στο δάσος της Βουλώνης. Έξαφνα άκουσε θόρυβο μέσα από ένα ύψωμα και ύπέθεσε ότι βρισκόταν τρωμένο εκεί κάποιον ύψο. Χωρίς λοιπόν να γιάση γαρό, έσοσάντες και πυροβόλησε. Την ίδια στιγμή ένας άνθρωπος ξεπετάχτηκε μέσα από το θάμνο και θόβαλε στα πόδια κρηναίνοντας :

— Φτινά τη γλιτώσατε! τού φώναζε ό δούς, χωρίς να ξέρη ποιός ήταν ό άγνωστος.

Ό άνθρωπος αυτός ήταν ό Λουβέλ, ό όποιος τον έδολοφόνησε την επομένη.

Κάποτε έπιασαν έναν από τους διασημότερους λωποδύτας του Παρισίου και τον όδηγησαν ένώπιον του άστνωμένου.

Ό άρχείοσ αυτός, εις έναν άστνωμό ό χωροφύλακας πού είχε συλλάβει τον λωποδύτη, έχει κάνει ένα σωρό κλεμμές και άρεκτα καουρηγήματα.

— Έκανα και κάτι χειρότερο άκόμα, τον δίκωνε με ό λωποδύτη.

Ό χωροφύλακας έξεκολόθησε ν' άρηγείται τα κατορθώματα του λωποδύτη, ό όποιος όμως κάθε τόσο τον δίκωνε λέγοντας :

— Έχω κάνει και κάτι άκόμα πιο χειρότερο...

— Τέλος πάντων, τί είν' αυτό το χειρότερο πού έκανε ; τον ρώτησε έννευρισμένα ό άστνωμένος.

— Απλούστατα, άφρησα να με πιάσουν!... απάντησεν ό λωποδύτης.

Ό Ρώσος πρίγκηψ Ποτέμκιν, ό είνουσιμένος της αυτοκρατείας της Ρωσίας Αικατερίνης, μετά τον Όρλώφ, συνάντησε μία μερα άνεβαίνοντας στη σκάλα των άνακτορων, τον πόνην είνουσιμενο της αυτοκρατείας και τον έχαιρέτησε.

— Τί νέα ; τον ερώτησε ό Όρλώφ, κατεβαίνοντας στη σκάλα.

— Τίποτε! απάντησε απαθείστατα ό Ποτέμκιν. Το μόνο νέο εινε ότι... κ α τ ε β α ί ν ε τ ε, ενώ εγώ ά ν ε β α ί ν ω!...

"Όταν κατά την κρησιώτερη στιγμή της μάχης του Μαρέγκο άνήγγειλαν στο Μεγάλο Ναπολέοντα τον θάνατο του παλιού του φίλου και συμπολεμιστού, στρατάχου Ντεσσις, ό Ναπολέων φώναζε μ' άπελασία :

— Γιατί, Θεέ μου, να μη μπορώ αυτή τη στιγμή να τον κλάψω;!

Κι' έξεκολούθησε να δίνει διαταγές για τη μάχη.

Ό μίγας 'Ιταλός ποιητής Δάντης

Ό Γάλλος ποιητής Θεόφιλος Γκατιέ